

tionsmæssigt eller paa anden Maade være noget i Vejen for at indføre en saadan Bestemmelse i Loven; men paa den anden Side maa jeg erkende, at den Ændring i Arbejdsgivernes Præmiebetaling, som derved vilde indtræde, er for de allerfleste Erhvervsomraader meget ringe, og det vil maaske være naturligt, at man, inden man fortsætter sine Overvejelser heraf, faar indsamlet et større Erfaringsmateriale, end man for Øjeblikket besidder. Jeg har derfor afstaaet fra Ønsket om at fremsætte et Ændringsforslag paa dette Omraade.

Ved Ændringsforslag Nr. 1 til § 4 søger man at indføre Regler, som gør det muligt for Tjenestemænd, uanset hvilken Pension der er tilsikret dem, at faa Adgang til Invalidforsikring, saaledes at de derigennem opnaar at supplere Pensionsnydelser, som ligger under 800 Kr., op til dette Beløb og derudover faar den Andel i Invalidrenten, som kan tilkomme dem i Henhold til den præsterede Præmiebetaling. Jeg tror, at denne Hensigt er naaet ved det nævnte Ændringsforslag.

Lovforslaget indeholdt ikke nogen Bestemmelse, som sikrede, at Arbejdsgiveres Bidrag kan tilvejebringes, naar de ikke godvilligt betales. Man har ment her at maatte gaa den samme Vej, som man har fulgt i Ulykkesforsikringsloven til Tilvejebringelse af Bidrag hos dem, der staar i Restance. Man foreslaar, at i Mangel af rettidig Betaling kan Bidragene inddrives ved Udpantning. Ligeledes manglede der efter Udvalgets Mening i Lovforslaget en Straffebestemmelse for saadanne Personer, som mod bedre Vidende misligholdt Loven ved at hæve Invalidrente. Til Imødegaelse heraf har man indsat en Bestemmelse under Nr. 12, hvorefter et saadant uretmæssigt hævet Beløb vil være at tilbagebetale efter Invalidforsikringsrettens nærmere Bestemmelse, hvorhos Retten skal foranledige, at der gøres Strafansvar gældende mod vedkommende efter Lovgivningens almindelige Regler.

Ved Ændringsforslagene Nr. 13, 15 og 16 foreslaar man indført Ændringer i §§ 20 og 23, Ændringer, som ikke paa afgørende Maade forandrer Bestemmelserne i Lovforslaget, men som dog stiller det, der efter Udvalgets Mening i denne Forbindelse er Hovedsagen, i Forgrunden, nemlig dette, at Invalidforsikringsfondens Direktion skal have Ret til at kræve af Personer, som staar overfor en truende Invaliditet, at de underkaster sig Kur eller Pleje enten paa Sygehus eller Kuranstalt, dog saaledes, at der under særlige Om-

stændigheder kan gøres Undtagelser fra denne Bestemmelse for Personer, som enten har egen Husstand eller som Medlem af Familiens Husstand vil kunne skaffe sig Pleje og Kur i Hjemmet paa fyldestgørende Maade. Det er ogsaa i og for sig det, der foreslaas i de paagældende Paragraffer i Lovforslaget, men i en Form, som Udvalget ikke har fundet fyldestgørende; de Ændringer, der i denne Anledning er stillet Forslag om, og som jeg her har omtalt, er da ogsaa tiltraadte af den højtærede Indenrigsminister.

Endvidere foreslaar Udvalget under Nr. 17, at der sker en Ændring i § 25. I Henhold til denne Paragraf vil en Kommune, der har ydet Hjælp til en Person, som formener at være Invalid i Lovens Betydning af dette Ord, og hvis Sag verserer for Invalidfondens Direktion og for Invalidretten, have Ret til, hvis den har ydet Understøttelse til vedkommende under saadanne Forhold, at faa denne Understøttelse refunderet af Invalidrenten, forsaavidt den bevilges vedkommende. Følgen deraf vilde kunne blive, at Invalidrentens Beløb for længere Tid blev opslugt af Refusionen, hvis Kommunen havde været nødt til i betydelig Grad at yde den paagældende Understøttelse, og Udvalget foreslaar derfor under Nr. 17, at denne Refusion ikke maa overstige $\frac{1}{12}$ af 800 Kr. pr. Maaned, med andre Ord, at der gives ikke Refusion for større Tilskud til en Person, som er under Invaliditetsbehandling, end det, han vil kunne opnaa pr. Maaned, naar Invalidrenten er tilstaaet ham.

Jeg kommer dernæst til et Ændringsforslag, som Udvalget tillægger ikke ringe Betydning; det er Ændringsforslaget under Nr. 18. Saaledes som Lovforslaget var formet ved Forelæggelsen i dette Ting, vilde Nydelsen af Invalidrente ophøre ved Forsikringstidens Udløb, altsaa naar den forsikrede, Invalidrentenyderen, har fyldt 62 Aar. Man har indenfor Udvalget været paa det rene med, at der ved denne Begrænsning vilde tilvejebringes ikke ringe Utryghed hos Invaliden med Hensyn til hans Fremtidsforhold efter det fyldte 62de Aar, og man har af denne og af andre Grunde, som staar i Forbindelse med hele dette Lovgivningskompleks, ment det ønskeligt allerede nu at fastsætte, at naar en Rentenyder er fyldt 62 Aar, vil han fremdeles faa det samme maanedlige Beløb i Invalidrente, som han har faaet forud for denne Alder, saaledes at Udbetalingen sker ad de samme Veje, gen-